

Rep. nr. 27/13

*

AR. NA-001-11

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 19 juli 2013

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,
eiser, voor wie zijn verschenen, de heer D..., apotheker-inspecteur en mevrouw E..., attaché, ambtenaren bij eiser.

Tegen

DE HEER A..., apotheker, wonend te XXXX,
en
B..., gevestigd te XXXX, vrijwillig tussenkomende partij,
met als raadsman meester C..., advocaat te XXXX.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 20 juni 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

1 RETROACTEN

- Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:
- het dossier van eiser;
  - het verzoekschrift van eiser, neergelegd ter griffie op 25 november 2011;
  - de conclusie van verweerder, ontvangen ter griffie op 29 februari 2012;
  - de conclusie van eiser, neergelegd ter griffie op 24 april 2012;
  - de syntheseconclusie van verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij, ontvangen ter griffie op 4 mei 2012;
  - de vaststelling van de rechtsdag op 20 juni 2013.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 20 juni 2013:

- mevrouw E... en de heer D... in de uiteenzetting van de middelen van eiser;

- meester C... in de uiteenzetting van de middelen van verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 19 juli 2013, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

*
*   *

2 VOORWERP VAN HET GESCHIL

Er werd een onderzoek ingesteld door eiser naar de realiteit en de conformiteit van de prestaties die verweerder heeft aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Aan verweerder werd in de periode van 1 augustus 2008 tot 30 april 2010 volgende inbreuk ten laste gelegd:

Het aanrekenen van farmaceutische specialiteiten aan de ziekteverzekering, welke niet werden afgeleverd, gezien de unieke streepjescode in de apotheek meermaals werd ingelezen.

In totaal werden 1.348 verpakkingen, voorgeschreven op 791 voorschriften, ten onrechte aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering en dit voor een bedrag van 63.779,81 euro.

De vordering van eiser, zoals aangepast ter zitting van 20 juni 2013, strekt ertoe:

- verweerder te veroordelen tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verpakkingen, hetzij voor een bedrag van 63.779,81 euro en dit overeenkomstig artikel 142, § 1, 1° van de gecoördineerde ZIV-wet;
- verweerder te veroordelen tot betaling van een administratieve geldboete van 250 euro x 5,5 hetzij 1.375 euro.

*
*   *

3 STANDPUNT VAN DE PARTIJEN

3.1 Standpunt van eiser

3.1.1 Vooreerst wordt erop gewezen dat het feit dat verweerder zaakvoerder is van de B... niet impliceert dat eiser zich automatisch moet richten tot deze laatste. Artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet voorziet in een hoofdelijke aansprakelijkheid. Dit impliceert dat eiser zich tegen elk van de hoofdelijk aansprakelijke partijen kan richten voor het geheel. Niets belet dat de B... vrijwillig tussenkomt in de procedure en de vrijwillige terugbetaling voor haar rekening neemt.

3.1.2 Eiser wijst erop dat de vrijwillige terugbetaling van de ten laste gelegde verstrekkingen niet aanzien wordt als een schuldbekentenis. De vrijwillige terugbetaling heeft evenmin tot gevolg dat er geen verdere procedurele stappen (vordering van administratieve geldboete) meer zouden kunnen worden ondernomen.

3.1.3 Met betrekking tot de bewijsvoering stelt eiser dat uit de verklaringen van de ondervraagde verzekeren duidelijk blijkt dat verweerder geen gebruik maakt van het reglementair systeem van uitgestelde aflevering, maar wel een eigen systeem heeft ontwikkeld door gebruik te maken van briefjes en tegoedbonnetjes. Het reglementair systeem van uitgestelde aflevering wordt omzeild.

Er bestaat enkel onduidelijkheid over het ogenblik waarop de farmaceutische specialiteit effectief werd afgeleverd, indien een bepaalde unieke barcode twee keer wordt gescand. Deze kan zowel bij de eerste als bij de tweede scan worden afgeleverd. Deze onduidelijke situatie werd door verweerder zelf veroorzaakt door omzeiling van het reglementair systeem.

3.1.4 Eiser stelt verder dat de afwezigheid van opmerkingen vanwege de tarificatiedienst XXXX niet aantoont dat verweerder geen inbreuken zou hebben gepleegd. Het is immers niet de taak van de tarificatiedienst om opmerkingen te geven over het al dan niet (correct) inlezen van unieke barcodes.

Verder stelt eiser dat de verwijzingen in de rapporten van XXXX (*"Wees niet verontrust: het ontbreken van een geldige unieke barcode geeft geen aanleiding tot het weigeren van tussenkomst."*) de zorgverleners geen vrijgeleide geeft om unieke barcodes meerdere keren te gebruiken. Deze zin heeft betrekking op het reglementair systeem van de uitgestelde aflevering. Wanneer dit systeem wordt toegepast, ontbreekt de unieke barcode zolang de farmaceutische specialiteit niet is afgeleverd.

3.1.5 Betreffende de vermeende schending van onafhankelijkheid en onpartijdigheid verwijst eiser naar de rechtspraak van de Raad van State. Uit deze rechtspraak blijkt dat er voldoende waarborgen zijn ingebouwd om te garanderen dat de administratieve rechtscolleges wel degelijk in alle

onafhankelijkheid en onpartijdigheid kunnen oordelen over de dossiers die bij hun aanhangig gemaakt zijn.

3.1.6 Met betrekking tot de administratieve geldboete stelt eiser:

- dat de schade die verweerder veroorzaakte aanzienlijk was (63.779,81 euro);
- dat een dermate groot bedrag enkel veroorzaakt kan worden door een systematisch foutief aanrekenen aan de verplichte ziekteverzekering;
- dat verweerder bewust meermaals unieke barcodes inlas en dat dit ook expliciet werd toegegeven;
- dat het gebrek aan foutmelding vanwege zijn computer niet als rechtvaardiging kan worden gebruikt om in te gaan tegen een duidelijke reglementaire basis.
- dat een sanctie voor de systematische foutieve manier van handelen van verweerder daarom zeker wel op zijn plaats is en meer dan gerechtvaardigd.

3.2 Standpunt van verweerder

3.2.1 Vooreerst wordt aangevoerd dat de tenlastelegging betrekking heeft op verstrekkingen die in rekening werden gebracht door de B..., vrijwillig tussenkomende partij.

Verweerder is zaakvoerder van deze vennootschap. Op basis van artikel 61 Venn.W. is hij niet persoonlijk gebonden door de handelingen die hij namens de vennootschap heeft gesteld.

Inzake de terugvordering van de beweerde ten onrechte aangerekende prestaties is er overeenkomstig artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet een hoofdelijke aansprakelijkheid tussen de zorgverlener en de rechtspersoon. Bijgevolg dient de vordering ook gericht te worden tegen de B....

De B... is bij conclusie van 4 mei 2012 dan ook vrijwillig tussengekomen in voorliggende procedure.

Verder stelt verweerder dat eiser artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet uitlegt op een manier dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 61 van het Wetboek van vennootschappen (Venn.W.). Dit zou een schending uitmaken van artikel 10 en 11 van de Grondwet (G.W.) aangezien dit tot gevolg heeft dat er zonder enige objectieve reden een onderscheid gemaakt wordt tussen de zaakvoerder van een vennootschap waarvan het statutair doel binnen de zorg ligt en zaakvoerders van vennootschappen met een ander doel.

3.2.2 Met betrekking tot de grond van de zaak stelt verweerder dat de vordering van eiser gefundeerd is op een gebrekkige bewijsvoering.

De bewijswaarde die krachtens artikel 169 van de gecoördineerde ZIV-wet aan de processen-verbaal van de geneesheren-directeurs wordt verleend, geldt enkel voor materiële vaststellingen en niet voor de inhoud van de verklaringen van de patiënten. De verklaringen van de verzekerde patiënten vormen geenszins het bewijs dat verweerder een vergoeding zou hebben gekregen van de ziekteverzekering voor medicijnen die niet werden afgeleverd.

Ter weerlegging van de door de geneesheer-inspecteur gedane vaststellingen, legt verweerder de rapporten "Unieke Barcodes" voor verstrekt door XXXX voor de periodes van 2009 en 2010, alsmede de gebruiksaanwijzing van het computerprogramma FARMAD. Hieruit zou blijken dat gedurende de periode van juli 2008 tot februari 2010 slechts 28 producten werden afgeleverd zonder geldige barcode en in 2011 slechts 1 product werd afgeleverd zonder geldige unieke barcode.

In de periode van maart en april 2010 kunnen geen rapporten worden voorgelegd. Voor deze periode stelt verweerder dat hij nooit wetens en willens opzettelijk een inbreuk heeft willen plegen op wettelijke of reglementaire voorschriften.

Verweerder wijst erop dat op de rapporten van XXXX voor de periode van juli 2008 tot en met februari 2010 telkens volgende mededeling werd vermeld: *"Wees niet verontrust: het ontbreken van een geldige unieke barcode geeft geen aanleiding tot het weigeren van tussenkomst."*

Hij wijst er tevens op dat de gegevens in de door XXXX verstrekte rapporten helemaal niet gelijk lopen met de vaststellingen van eiser. Eiser weerlegt bovendien geenszins de bewijswaarde van de gegevens uit deze rapporten.

Verweerder verwijst verder naar de handleiding van het softwarepakket FARMAD waarin voorzien is een methode om unieke barcodes te "knippen en plakken" bij uitgestelde afleveringen. Hij stelt dat de producten – vermeld in de rapporten verstrekt door XXXX – dewelke werden afgeleverd zonder geldige unieke barcode, producten betreffen die vallen onder de uitgestelde aflevering. Aangezien verweerder in die gevallen te goeder trouw de instructies daaromtrent in de handleiding van FARMAD toepaste, kan hem geen opzettelijke fout worden verweten.

3.2.3 Verweerder stelt daarnaast de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de Kamer van eerste aanleg in vraag. Hij verwijst naar het feit dat de Kamer van eerste aanleg zou opgericht zijn in de schoot van eiser. Hierdoor bestaat er in hoofde van verweerder minstens een schijn van partijdigheid. Bijgevolg zou de manier waarop de voorliggende procedure wordt gevoerd in strijd zijn met het recht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM).

3.2.4 In ondergeschikte orde wordt gesteld dat de omstandigheden van de voorliggende zaak niet van die aard zijn dat een administratieve boete gerechtvaardigd zou zijn. Er zijn immers geen antecedenten en geen kwade trouw aanwezig in hoofde van verweerder.

3.2.5 Verweerder vraagt de Kamer van eerste aanleg om de vordering van eiser ongegrond te verklaren. In uiterst ondergeschikte orde verzoekt hij de Kamer van eerste aanleg om geen administratieve geldboete op te leggen, of meest ondergeschikt, een geldboete met volledige opschorting.

*
*   *

4 BEOORDELING

4.1 Onpartijdigheid en onafhankelijkheid

De Kamer van eerste aanleg zal vooreerst het argument in verband met de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid onderzoeken. Immers indien zou worden vastgesteld dat de Kamer van eerste aanleg niet als onafhankelijk en onpartijdig zou kunnen worden beschouwd, dient niet verder te worden ingegaan op de andere ingeroepen middelen.

De Kamer van eerste aanleg verwijst dienaangaande naar artikel 139, lid 1 en lid 2, 3° van de gecoördineerde ZIV-wet. Dit artikel bepaalt dat in het RIZIV een Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle wordt ingesteld, die ermee belast is de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van deze gecoördineerde ZIV-wet en haar uitvoeringsbesluiten.

Artikel 144 § 1 van de gecoördineerde ZIV-wet bepaalt dat *bij* de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep worden ingesteld, administratieve rechtscolleges bedoeld in artikel 161 G.W.

Hoewel de Kamer van eerste aanleg werd ingesteld *bij* de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, voorziet de gecoördineerde ZIV-wet zelf in de nodige garanties inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid door in artikel 145 § 2 expliciet te voorzien dat het mandaat van de werkende en plaatsvervangende leden in deze Kamer onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle.

Er bestaat derhalve een functionele scheiding tussen enerzijds het onderzoeksorgaan van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle en anderzijds het administratief rechtscollege (de Kamer van eerste aanleg) dat de hem voorgelegde betwisting beoordeelt.

Het komt aan verweerders toe om *in concreto* aan te tonen dat de Kamer van eerste aanleg niet onpartijdig en onafhankelijk zou zijn. De Kamer stelt vast dat hiervoor geen enkel concreet element wordt aangereikt.

Bovendien is de omstandigheid dat de zittingen van de Kamer van eerste aanleg plaatsvinden in de gebouwen van het RIZIV niet van aard dat de onafhankelijkheid van de Kamer van eerste aanleg in het gedrang wordt gebracht (cfr. R.v.St., 29 juni 2004, nr. 133.338, www.raadvstconsetat.be).

De Kamer van eerste aanleg is het RIZIV immers geen enkele verantwoording voor haar beslissingen verschuldigd.

Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM geenszins wordt geschonden.

4.2 Terugvordering

Op basis van een analyse van de geïntegreerde bestanden van de door verweerder aan de ziekteverzekering aangerekende verstrekkingen, is vastgesteld dat hij een aantal farmaceutische specialiteiten heeft aangerekend waarvan dezelfde unieke barcode meermaals werd teruggevonden in zijn eigen apotheek.

De verdere analyse van de tarificatiegegevens heeft aangetoond dat het systeem van de uitgestelde aflevering in de apotheek van verweerder vrijwel nooit werd toegepast. Wat de meermaals ingelezen unieke barcodes betreft, werd voor de periode van 1 april 2008 tot 30 april 2010 vastgesteld dat van 297 farmaceutische specialiteiten:

- 724 unieke streepjescodes twee maal werden ingelezen;
- 131 unieke streepjescodes drie maal werden ingelezen;
- 49 unieke streepjescodes vier maal werden ingelezen;
- 18 unieke streepjescodes vijf maal werden ingelezen;
- 7 unieke streepjescodes zes maal werden ingelezen;
- 11 unieke streepjescodes zeven maal werden ingelezen;
- 1 unieke streepjescode acht maal werd ingelezen;
- 2 unieke streepjescodes negen maal werden ingelezen;
- 1 unieke streepjescode tien maal werd ingelezen;
- 1 unieke streepjescode elf maal werd ingelezen.

Uit de verklaring van verweerder, alsook uit de verklaringen van de verhoorde verzekerden blijkt dat dit te wijten is aan het feit dat verweerder geen gebruik maakt van het reglementair voorziene systeem van de uitgestelde aflevering, doch nog steeds werkt met het oude systeem van tegoedbonnen.

Wanneer verzekerden een voorgeschreven product niet onmiddellijk meenemen, houdt verweerder dit op een papiertje/tegoedbon bij. Hierdoor kan de patiënt op een andere datum de daarop vermelde geneesmiddelen aanschaffen. Niettemin heeft verweerder het voorschrift, met daarop het nog niet afgeleverde geneesmiddel onmiddellijk ingediend ter tarificatie.

Verweerder verklaarde hierover: *"ik gebruik dan voor de niet meegenomen medicijnen een barcode die reeds vroeger gebruikt [lees getarifeerd] werd."*

Op het ogenblik dat het geneesmiddel effectief wordt afgeleverd, wordt er nogmaals getarifeerd, met de barcode die op de verpakking vermeld is.

Aldus werd het op het voorschrift vermeld geneesmiddel ten onrechte twee keer aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat verweerder de vaststellingen van eiser geenszins weerlegt met de rapporten "Unieke Barcodes" die thans in het kader van de voorliggende procedure worden voorgelegd.

Deze rapporten hebben immers telkens betrekking op aangerekende verpakkingen per maand. M.a.w., slechts indien een unieke barcode meermaals in dezelfde maand zou worden gebruikt, zou er in deze rapporten een foutmelding worden geregistreerd.

Uit de gevalsbespreking blijkt echter dat het meermaals gebruik van de unieke barcodes door verweerder net gespreid werd over verschillende maanden teneinde de foutmeldingen bij de tarificatiedienst XXXX en in het computerprogramma FARMAD te vermijden. Verweerder verklaarde dienaangaande: *"De PC geeft geen foutmelding als ik een reeds eerder gebruikte barcode opnieuw oproep in de pc omdat het een andere maand van inlezing betreft."*

Eiser stelt dan ook terecht dat de afwezigheid van opmerkingen vanwege de tarificatiedienst XXXX niet aantoonde dat verweerder geen inbreuken zou hebben gepleegd. Verweerder heeft er immers net voor gezorgd dat deze dienst bij de maandelijkse controles de fouten niet kan opsporen.

In dezelfde zin dient te worden opgemerkt dat de verwijzingen in de rapporten van XXXX (*"Wees niet verontrust: het ontbreken van een geldige unieke barcode geeft geen aanleiding tot het weigeren van tussenkomst."*) de zorgverleners geen vrijgeleide geven om unieke barcodes meerdere keren te gebruiken. Deze zin heeft betrekking op het

reglementair systeem van de uitgestelde aflevering. Wanneer dit systeem wordt toegepast, ontbreekt de unieke barcode zolang de farmaceutische specialiteit niet is afgeleverd.

Besluit:

Op basis van de eigen verklaring van verweerder, de verklaringen van de ondervraagde patiënten en de vaststellingen bij nazicht van de tarificatiegegevens, blijkt dat verweerder het reglementair voorziene systeem van de uitgestelde aflevering niet (correct) heeft toegepast.

Hierdoor heeft verweerder meermaals unieke barcodes gebruikt die reeds eerder in zijn apotheek werden gebruikt. Bijgevolg werden verpakkingen ten onrechte meermaals aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering terwijl deze slechts een keer effectief werden afgeleverd.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat de tenlastelegging bewezen is.

Bijgevolg dienen de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 63.779,81 euro integraal te worden terugbetaald.

4.3 Vrijwillige tussenkomst van de B...

De Kamer van eerste aanleg neemt er akte van dat de B... vrijwillig is tussengekomen in voorliggende procedure, en dit bij conclusie van 4 mei 2012.

Zowel verweerder als de vrijwillig tussenkomenende partij kunnen thans als zorgverlener in de zin van artikel 2, n van de gecoördineerde ZIV-wet worden beschouwd. Dit artikel bepaalt immers:

“Worden voor de toepassing van de artikelen 73bis en 142 gelijkgesteld met zorgverleners, de natuurlijke of rechtspersonen die hen tewerkstellen die de zorgverlening organiseren of die de inning van de door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigde bedragen organiseren.”

Het is evenwel niet omdat verweerder er voor heeft geopteerd om de inning van de door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigde bedragen te organiseren via de B..., vennootschap waarvan hij zaakvoerder is, dat hij zijn hoedanigheid van zorgverlener als natuurlijke persoon verliest.

Bijgevolg is er *in casu* geen sprake van enige schending van artikel 61 Venn.W., noch van artikel 10 en 11 G.W.

De vrijwillig tussenkomenende partij kan op grond van artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet als rechtspersoon die de prestaties voor eigen

rekening heeft geïnd, samen met de natuurlijke persoon-zorgverlener (verweerder) hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de terugbetaling van de onterecht aangerekende prestaties.

De Kamer van eerste aanleg zal de vrijwillig tussenkomende partij dan ook mede hoofdelijk aansprakelijk stellen voor de terugbetaling van het van verweerder teruggevorderde bedrag van 63.779,81 euro

4.4 Administratieve geldboete

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat vaststaat dat verweerder bewust meermaals unieke barcodes inlas (soms tot 10 maal toe), terwijl hij wist of minstens had moeten weten dat dit niet kon. Door het meermaals inlezen van de barcode gaat het "uniek" karakter ervan immers te niet en wordt het correct aanrekenen van farmaceutische specialiteiten onderuit gehaald.

Een zorgverstrekker dient te weten dat het meermaals aanrekenen van een farmaceutische specialiteit die slechts een keer wordt afgeleverd, niet kan.

Het gebrek aan foutmelding vanwege het computersysteem van verweerder, kan bovendien niet als rechtvaardigingsgrond worden gebruikt om in te gaan tegen een duidelijk gereguleerd systeem.

Gelet op het beperkte budget van de ziekteverzekering is elke zorgverstrekker er zelf mee verantwoordelijk voor dat dit correct wordt aangewend. Misbruiken ten voordele van een bepaalde zorgverstrekker, ongeacht welke diens motieven zijn, dienen streng te worden bestraft.

De Kamer van eerste aanleg is derhalve van oordeel dat de gevorderde administratieve geldboete onverkort dient te worden opgelegd.

Alle andere middelen zijn ter zake niet dienend.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Neemt akte van de vrijwillige tussenkomst in de procedure van de B...

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij hoofdelijk tot terugbetaling aan eiser van de waarde van de ten onrechte aangerekende verpakkingen, hetzij een bedrag van 63.779,81 euro.

Stelt vast dat dit bedrag op 23 september 2010 reeds volledig aan eiser werd terugbetaald.

Veroordeelt verweerder tot het betalen van een administratieve geldboete van 250 euro x 5,5, hetzij 1.375 euro.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 19 juli 2013 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;
- Sonja BOELENS, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Sonja BOELENS

Sara SABLON

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara SABLON, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Hugo COPPENS en dokter Gustaaf NELIS, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Inge FAUT en mevrouw Carine BRUWIER, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van apothekers.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de mevrouw Sonja BOELENS, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag dag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (artikel 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, eerste lid).

